

равелова, романътъ «Донъ-Кихотъ» отъ Сервантеса, нѣкои отъ баснитѣ, комедията «Ревизоръ» отъ Гоголя, и пр.

6. Насмѣшката се обръща въ юморъ, кога е смѣсена съ трогателенъ елементъ. Това е едно отъ главнитѣ сръдства на юмора. Най-добъръ примѣръ за това служи фигурата на Донъ-Кихота: неговото дѣтство е глупаво и смѣшно, ала рицарското му самоотвержение е трогателно. Сжщото нѣщо се забѣлѣзва и въ фигуритѣ на Пулхерия Ивановна и Атанасия Ивановича въ «Старосвѣтскитѣ чокои». Разликата между сатирика и юмориста се състои въ това: първиятъ прѣко и открито бичува порока, като гони да възбуди въ читателя такова отвращение къмъ злото, каквото самъ чувствува; вториятъ безъ всѣка злоба, спокойно, като че ли се шегува, съ добродушенъ смѣхъ се отnosi къмъ недостатъцитѣ на своитѣ герои, като възбужда посръдствено въ читателя не само отвращение, но съжаление и милость къмъ падналитѣ.

Различие
между
сатири-
ка и
юмори-
ста.

Епиграма.

1. Къмъ сатирата се отnosi и епиграмата. *Епиграма* се нарича кжсо, лирично стихотворение, проникнато съ ядовитъ и наранителенъ присмѣхъ. Такива сж епиграмитѣ: «Ограбения стихотворецъ», «Лѣкаръ» отъ руск. поетъ Димитриевъ, «Подражателъ» и «Обяснено съмнѣние» отъ рус. поетъ Кн. Вяземски, «Утѣшение», «Бае Миху», «На единъ слуга» отъ Ив. Шишманова (Христ. т. III).

Епи-
грама.

Въ древня Гърция епиграма наричали стихотворни надписи на паметницитѣ, храмоветѣ и статуитѣ. Тѣзи надписи изразявали дълбока мисль или силно чувство.

2. Надписитѣ на надгробнитѣ паметници въ днешне врѣме наричатъ *епитафии*. Епитафиятъ се състоятъ отъ изречение, което изказва проникната съ чувство мисль за лицето, къмъ което се отnosi. Епитафията на паметника на Гоголя е таквазъ: *Горкимъ моимъ словомъ посмѣюся*, прор. Перемия.

Епита-
фия.

Лиричнитѣ стихотворения дѣлятъ двояко: 1) по идея и съдържание, 2) по форма. Последното дѣление особено се употрѣбявало прѣзъ сръднитѣ вѣкове въ Франция, Италия и Испания за нѣкои дребни стихове. При дѣлението по форма се е гледало числото на стиховетѣ, начина на ритмованието и пр. Споредъ това дѣление, дребнитѣ лирични стихотворения носятъ разни имена: *канцона*, *романсъ*, *рондо*, *триолетъ*, *мадригалъ*, *сонетъ*, *октава*, *станси*.

Канцона се нарича стихотворение, състояще отъ нѣколко неравни строфи. Прѣдметъ на канцоната е радостъ, любовъ, смѣхъ.

Кан-
цона.